

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 4

APRIL 2022

58. ÅRGANG

Carl Bloch: Kristus og barna.

«Han kalte da et lite barn til seg og stilte det midt iblant dem og sa:
Sannelig sier jeg dere: Uten at dere omvender dere og blir som barn,
kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.» Mat 18:2-3

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Alt i Jesus

*«Herren er min hyrde, det mangler meg
ingen ting.»* Sal 23:1

Ja, den som bare kunne få oppleve
dette! sukker mange kjempende sjeler
når de leser Salme 23.

Den som ikke tar sitt forhold til Gud
alvorlig, har aldri noe bry med disse ting.

Hvor ordet her nettopp er et ord til
deg som står fast! Å, hvor du passer
sammen med Jesus!

Ja, men hvorfor får jeg da ikke opp-
leve det som ordet sier her?

Fordi du regner med hva Herren skal
gi deg og virke i deg i stedet for å regne
med *hva han er for deg og har gitt deg!*
Men det er to forskjellige ting! Å regne
med hva Herren skal gi deg og virke i
deg, det er egenrettferdighet. Å regne
med Herren selv, det er tro!

Hemmeligheten ved en kristen er
ikke at Jesus styrker oss – men han er
vår styrke; ikke at han gjør oss rettfer-
dige – men at han er vår rettferdighet,
ikke at han fyller oss – men han er alt
det vi trenger.

Et menneskes fullkommenhet er å
være avhengig av Jesus!

Den egentlige hindring for deg som
ikke får fred i Jesus, er ikke din synd,
ikke at du er så bundet, ikke at det er så
smått med deg – det er jo for slike Jesus
er kommet – men enten at du ennå har
noen tro på deg selv, eller at du tror på det
Gud skal virke i deg i stedet for å regne
med det han har *gitt deg i Jesus!*

Øivind Andersen

«Jeg tørster»

Av Lars Fossdal

«Etter dette, da Jesus visste at nå var alt fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sier han: Jeg tørster.»

Joh 19:28

Det var mange som møtte opp for å se Jesus bli korsfestet i påsken i år 33. De undret seg på hva som ville skje når denne mannen, som utga seg for å være Guds Sønn og som hadde gjort så mange store under, skulle bli korsfestet. Ville Gud komme og utfri ham? Ville han stige ned av korset? Eller kom han til å dø slik de korsfestede vanligvis dør? Men det skjedde ikke noe uvanlig da han ble naglet til korset og heller ikke da korset ble reist opp på Golgata. Etter tre timer ble det mørke over landet og det kom et kraftig uvær med lyn og torden, ifølge

Salme 18. Så, etter at han hadde hengt der i seks timer, ropte han: «Jeg tørster». Tørsten skal være noe av det verste ved å bli korsfestet. I Salme 22:16 sier Jesus at hans tunge hang fast ved hans gane. Soldatene oppfattet hans bønn og holdt opp en svamp med eddik til hans munn. Dermed oppfylte de Salme 69:22 uten å vite det, hvor Jesus sier: «For min tørst ga de meg eddik å drikke».

Mer enn vanlig tørst

Menneskene så på Jesus som en forfører og en gudsbespotter. Nå fikk han sin fortjente straff. Men når vi leser Skriften, ser vi også at det er en dypere mening i Jesu tørst. Det ligger noe mer her enn den menneskelige tørsten! I Johannes-evangeliet (19:29) fortelles det at «Da

Innhold, april 2022

Alt i Jesus. Av Øivind Andersen	side 2
«Jeg tørster» Av Lars Fossdal	side 3
Å høre Herren til. Av Marius Giverholt.....	side 5
Dagen i dag. Av Lina Melås.....	side 6
«Jesus vant, og jeg har vunnet!» Av Reidar Heian.....	side 7
Belsasars gjestebud. Av Göran Holmgren	side 8
Ingen ting er skjult for Gud. Av Ingar Gangås.....	side 10
Falske trøystegrunnar. Av Ragnar Opstad	side 13
Samvittighetens spel. Av Erling Ruud	side 15
Fang revene! Av Kjetil Bregård.....	side 17
Babels spedbarn. Av C. Asschenfeldt-Hansen.....	side 18
Roseniuslitteraturen når stadig nye. Av Ingar Gangås	side 19
Jesu brennende tørst. Av Johannes Gossner	side 20

Jesus nå hadde fått eddiken, sa han: Det er fullbrakt! Og han bøyde sitt hode og oppga sin ånd». Jesus tørstet etter å fullføre frelsesverket, etter å gi sitt liv til frelse for alle mennesker. Han tørstet etter å vinne seg en brud.

Hans elskede, dvs. alle mennesker i hele verden, hadde påført seg et ubetalelig gjeldsbrev som gjorde henne uskikket og uverdig til å bli hans brud. Hun hadde syndet mot Gud og hans hellige vilje. Hun var ond i hjertet, hun elsket ikke Gud og sin neste. Synden var hennes herre. Guds dom lå over henne, for Gud hadde sagt at den som synder, skal dø. Hennes fremtid var derfor å forbli en syndens tjenerinne for så til slutt å bli kastet i den evige fortapelse.

Han elsket sin brud

Men tross hennes onde hjerte og dårlige liv, var det en som elsket henne, nemlig han som hadde skapt henne. Det er underlig at han som er så stor og så hellig kan elske menneskene og ønske å få dem til brud i himmelen. Det er kjærlighet, guddommelig kjærlighet. Den er så annerledes enn vår kjærlighet. Vi elsker det som er fint og flott og som gagnar oss, mens det som vi ikke synes om, eller som er dårlig og svakt, bryr vi oss ikke om. Men han elsker det som er svakt og som er ingen ting. Hans kjærlighet viser seg i en omsorg som vil det beste for den han har kjær. Han ofrer seg for henne uten å tenke på om hun fortjener det.

Han gav seg selv for henne

Han ville berge denne falne menneskeslekten fra den evige død. Da var det

to ting han måtte gjøre. Det ene var å oppfylle loven i hennes sted, slik at hun fikk en rettferdighet som passet for himmelen. Og det andre var å betale hennes gjeldsbrev.

Han forlot derfor sin herlighet i himmelen for å bli født i syndig kjøds lignelse. Han ble lik sin elskede, bare uten synd. Han ble prøvd i alt i likhet med henne. Han var syk og fattig, han ble fristet til alle slags synder, han ble motsagt og misforstått, spottet og hånet. Mange fiender hadde han, og mange sa til ham: «Det er ingen frelse for deg hos Gud». Å, hvor mørkt det ble for ham! Men alltid satte han Gud for sine øyne og stolte på ham. Han elsket Gud av hele sitt hjerte og sin neste som seg selv. Han oppfylte loven, og denne sin rettferdighet vil han gi til sin elskede. Hun blir da kledd i denne rettferdigheten om hun tror hans ord. Da blir hun lik ham, ren og rettferdig og himmelen verdig.

Han bekjente hennes synd

Også med hennes mange synder ordnet han opp. Da han ble døpt av Johannes i Jordanelva, bekjente han alle hennes synder for å være sine synder. Fra da av bar han dem på sitt legeme som om han hadde gjort dem. Så kom dagen, langfredag i påsken i år 33, da han måtte stå til ansvar for dem overfor Gud. Å, hvor han gruet seg for å bli stilt til ansvar for hennes synder! I Getsemane stred han i forferdelse over det som nå skulle møte ham, og hans svette falt ned på jorden som blodstråper. Så kom de, de han elsket, og tok ham til fange og førte ham frem for yppersteprestene. Der ble han anklaget, spyttet på, slått og hånet som om han var

Å høre Herren til

Av Marius Giverholt

«For om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Enten vi da lever eller dør, så hører vi Herren til».

Rom 14:8

Ja, når jeg bare er din, min Jesus, da er alt vel! Enten du fører meg opp eller ned, har jeg bare din nåde. Og kjenner bare du meg som din, da blir alt godt.

Dra meg inn i ditt inderlige og salige samfunn! La ikke verden lokke

meg bort fra din favn, men bli du min del evinnelig!

Hva har jeg i himmelen? Når jeg bare har deg har jeg ikke lyst til noe på jorden. Om mitt kjød og mitt hjerte skulle lide, så er du, Gud, likevel mitt hjertes klippe og min del for evighet.

La meg leve i deg og la meg dø hos deg. Bare deg, Jesus!

*Fra andaktsboken «Se på Jesus»,
Luther Forlag, Oslo 1973*

en forbryter. De førte ham videre til Pilatus og Herodes, og også her kom de med mange falske og alvorlige anklager mot ham. Men til deres store undring, svarte han dem ikke. Pilatus og Herodes var vant med at alle som ble forhørt, prøvde å unnskyldte og forsvare seg så godt de kunne for å slippe å bli straffet. Jesus tidde, for han visste at han var skyldig på sin elskedes vegne. Han skulle jo frelse sin elskede, og da måtte han ta hennes straff fullt ut. Hans kjærlighet drev ham til å gi sitt liv for å berge henne for himmelen!

Han tørster etter å frelse

Jo, det var mange som hørte ham rope: «Jeg tørster!» Men de misforstod ham, de trodde bare at han var legemlig tørst. Men han tørstet etter noe mer, etter å ordne med en fullkommen frelse for alle mennesker, skaffe oss Guds rettferd-

ighet og ta bort alle våre synder, slik at han kunne få seg en verdig brud.

Historien om kvinnen ved Sykars brønn i Johannesevangeliets fjerde kapittel stadfester dette. Jesus var på reise til Galilea. Han dro gjennom Samaria og kom til Sykar og stoppet der ved brønnen. Han var trett, og disiplene gikk for å kjøpe mat. Da kommer det ei kvinne for å hente vann. Jesus ser henne og vet straks at hun har hatt fem menn og at hun nå lever sammen med en ny mann. Hun var ei horkvinne. Likevel sier han til henne: «Gi meg å drikk!» Jesus var tørst.

Kvinnen ble forundret over at han ba henne om vann, for jøder har ikke samkvem med samaritanere. Hun var uren for ham. Jesus sa til henne: «Kjente du Guds gave (frelsen) og visste du hvem det er (Guds Sønn) som sier til deg: Gi meg å

drikke, da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg det levende vann».

Så kom disiplene tilbake med mat. De undret seg over at han snakket med ei kvinne, men kommenterte det ikke. Til Jesus sa de: «Rabbi, èt!» Da sa Jesus at han hadde mat å spise som de ikke visste om. «Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg og å fullføre hans gjerning.»

Vi forstår da at når Jesus ba denne kvinnen om å få drikke, var det fordi han tørstet etter å frelse henne. Det står ikke noe om at hun ga ham vann, likevel fikk han sin tørst stilt. Hun som var en synderinne og foraktet av alle, hun var elsket av Jesus. Han ville at hans rettferdige liv og hans død skulle gjelde også for henne, slik at han kunne få henne til brud i himmelen. Det var dette som var Jesus sin tørst.

Jesus tørster etter deg!

Jesus tørster etter å frelse deg, du som er en synder og lever et dårlig liv. Har du sviktet ham? Har du falt fra ham? Kjenner du på anklager og fordømmelser? Han elsker deg og tørster etter deg! Har du vært troløs, er han likevel trofast. Han ønsker å få deg til brud i himmelen og at du skal være hans for evig. Derfor har han skaffet tilveie en rettferdighet du kan få del i, slik at du kan stå rettferdig for Gud. Han har ordnet opp med alle dine synder da han døde for deg på korset. Syndene dine er utslettet – de finnes ikke mer. Hans rettferdighet gjør deg til en verdig brud. Åpne derfor ditt hjerte for ham og hans frelse! Det gjelder evigheten, men også dette livet. Gi ham ditt «ja» i dag, for

han elsker deg! Bryllupet skal stå i himmelen om en tid.

Forkaster du denne frelse som Jesus har ordnet, går du evig fortapt. Det er syndens lønn. På dommens dag vil dine synder finne deg igjen og du blir kastet i helvete. La ikke det bli din skjebne! Nei, ta i mot ham, nå i dag! Han elsker deg og tørster etter deg. Bekjenn dine synder, tro evangeliet og følg ham, så blir du berget for himmelen for Jesu skyld.

Jesus tørster etter å få deg til brud i himmelen.

L&E

Dagen i dag

*Jesus banker i dag på ditt hjerte.
Det er dagen i dag som er din.
Se, han står der og venter med smerte.
Kanskje siste gang ber han: Kom inn!*

*Kor:
Himmelens konge nå ser etter deg.
I dag han deg kaller til seg.
Himmelrøsten er mild,
Jesus tilgi deg vil.
Han har alt det din sjel trenger til.*

*En bedrager er nær, du han kjenner.
Han vil ingen skal himmelen nå.
Legg ditt liv trygt i Frelserens hender.
Nå i dag er det nåde å få.*

*Ennå kaller han deg til å komme.
Det er dagen i dag som er din.
Kom, før hver dag på jorden er omme,
da du frelst går i himmelen inn.*

Lina Melås

«Jesus vant, og jeg har vunnet!»

Av Reidar Heian

Det er gripende å lese om Jesu bønnekamp i Getsemane (Mat 26:36-46). Hvorfor måtte Jesus lide dette? Han måtte det fordi han av Gud ble gjort til din og min synd (2Kor 5:21).

Da Jesus gikk inn i Getsemanehagen, lå all verdens synd på hans skuldre. Det var en så tung byrde og sjele kval at han kom i dødsangst og svettet blod (Luk 22:14).

Gud er hellig, og hans hellighet krever at det blir gjort soning for synd.

Kjære venn, skal du komme inn i Guds himmel, så må du være fullkommen ren. Denne renhet har du ikke i deg selv, kan heller aldri oppnå den med egne gjerninger.

Men hør: Jesus vant den for deg da han stred i Getsemane og fullbrakte offeret på Golgata, der han døde med din synd i ditt sted. Hver den som tar imot Jesus som sin Frelser, og lever i troen på ham, blir overkledd med Jesu egen rettferdighets kappe. Den skjuler all din synd, og du er ren for Gud, i Jesus.

Det var i Getsemane Jesus kjempet sin tyngste kamp. Den var så tung at han ba om å få slippe. Tre ganger ba Jesus den samme bønn, og siste gang hadde han fullt og helt overlatt seg i Guds vilje.

Som menneske kjente Jesus lidelsen i all sin gru, men hans kjærlighet til deg og meg gjorde at han var villig.

En annen ting vi skal merke, oss er at denne kamp måtte Jesus kjempe alene. Alle tre disiplene sovnet. Han vekket dem, men de sovnet igjen.

Hva skal vi lære av dette? Vi skal lære at i frelsens sak kan intet menneske bidra. Her gjelder Jesus alene.

Denne frelse er gjort ferdig for alle som kommer til Jesus med sin synd og tror syndenes forlatelse i hans blod.

Vi kan tenke at Jesus så for seg følgende: På den ene siden sto et hav av menneskesjeler som måtte bli under forbannelsen for evig dersom han ikke tømte denne kalken.

Og på den andre siden sto dette forferdelige å bli forlatt av Guds kjærlighet, ja, bli forlatt av Gud, sin Far.

Men priset være Jesus! Hans kjærlighet til oss seiret, og han gikk villig den tunge vei til Golgata hvor korsdøden ventet ham.

Påskesalmen av Paul Gerhardt (Sb 662) beskriver så fint samtalen mellom Faderen og Sønnen. Faderen spør Sønnen om han er villig til å gå inn i menneskeslekstens sted. Sønnen svarer slik i tredje vers:

*«Ja, kjære Far, av hjertens grunn,
la skje som du vil skikke,
la komme kun den bitre stund,
jeg dødens kalk vil drikke!»
Hvem fatter vel slik kjærlighet,
så høy, så dyp, så lang, så bred,
så ganske uten like?
O kjærlighet, o himmelglød,
du fører den til kors og død
som eier himmerike.*

Så kan vi juble: Jesus vant, og jeg har vunnet! Lovet være Gud!

L&E

Belsasars gjestebud

Av Göran Holmgren

Det femte kapitlet i Daniels bok handler om hvordan Babels konge, Belsasar, ordner til en meget stor fest for sine tusen stormenn. Det flyter av vin under festen. Og i beruset tilstand befaler Belsasar at de skal ta fram gullkarene som hans far Nebukadnesar hadde tatt fra tempelet i Jerusalem. Så drakk de alle vin fra de hellige karene og priste samtidig avgudene sine. En fullstendig respektløshet for himmelens Gud og det hellige.

Da hender det noe merkelig. På den hvitkalkede veggen kommer det til syne fingrer av en menneskehånd som skriver på veggen. Kongen blir aldeles forskrekket og svak i knærne. Han befaler at Babels vismenn skal bli hentet. Men ingen av dem kunne lese Guds skrift eller tyde den. Etter hvert blir Daniel hentet, og Gud viser ham hva som står skrevet og betydningen av det.

Dette festmåltid står som et advarende eksempel. Belsasars sammenblanding av det verdslige og det hellige bør skape ettertanke hos oss. Belsasar anvender de hellige karene fra tempelet i Jerusalem og vanhelliger dem på festen sin. Noe lignende – bare omvendt – skjer ofte i vår tid. Kristenheten tar inn det verdslige i sine sammenkomster. Det som skulle være hellige stunder innfor Guds ansikt, vanhelliges når denne verdens ånd kommer inn.

Tenk for eksempel på hvor mye av denne verdens musikk som i dag slippes

inn i kristne sammenhenger. Og har man dessuten «artister» som opptrår i kirker og bedehus, omtrent som på verdens fornøyer, så gleder djevelen seg enda mer. Han nyter det når han lykkes å spre sin ånd i forsamlingen, som skulle være helliget og preget av Den Hellige Ånd. Samtidig sørger himmelen, og Guds Ånd viker fra slike samlinger.

De hellige karene fra Guds hus i den gamle paks tid kan stå som forbilder for Guds barn i den nye pakt (sml. 2Tim 2:19-21). Og som Guds kar ble vanhelliget på Belsasars fest, så blir mange hellige kar – kristne – nå vanhelliget i mange moderne forsamlinger og deres virksomhet, fordi de mer og mer ligner Belsasars gjestebud på den måten at man blander det hellige og det verdslige.

Guds dom kom over Belsasar og hans rike. Himmelen skrev den på veggen. Der stor det blant annet:

«Mene: Tellet har Gud ditt kongedømmes dager og gjort ende på det. Tekel: Veid er du på vektskål og funnet for lett. Peres: Delt er ditt rike og gitt til mederne og perserne» (Dan 5:26-28).

Kjære leser, kom i hu at også dine dager er talte. Du skal snart møte Gud og gjøre regnskap for ditt liv.

Tenk deg en gammeldags vekt med to vektskåler. Du og ditt liv legges i den ene vektskålen. I den andre legger Gud sine ti hellige vekter – de ti bud. Hva skjer? Jo, der er vi alle for lette.

«Bare tomhet er menneskenes barn, bare løgn er mannens sønner. I vektskålen stiger de til værds, de er tomhet alle sammen» (Sal 62:10).

Ingen av oss har oppfylt budene, Guds hellige krav.

«Frykt Gud og hold hans bud! Det er noe som gjelder alle mennesker» (Pred 12:13).

Hvordan skal det gå på den store dag da alt skal veies på vektskålen – på dommens dag? Er situasjonen håpløs? Ja, i oss selv har vi ingen ting å håpe på. Guds folk, som skulle være hellige kar i Herrens tjeneste er nok mer preget av verdslighet enn man forstår. Vi behøver å vende om til Herren.

Den eneste redningen er evangeliet om Jesus. Han har betalt for hele vår syndeskyld med sitt blod. Og dessuten i vårt sted oppfylt lovens bud. Han var helt igjennom hellig og ren. Jesus har, som vår stedfortreder, klart veiingen, for oss! Som det står i en sang:

«Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet...»

Derfor kommer hver og en som tar sin tilflukt til Jesus til å bestå for Gud i den siste veiingen. For den som er i Kristus Jesus har Gud ingen ting å utsette på (sml. Rom 8:1).

Belsasar fikk ikke lang tid til omvendelse. Han døde samme natt som han hadde sett Guds skrift på veggen. Hvordan skal det gå med deg? Du har ikke sett en skrift på veggen, men du har møtt Guds budskap i Skriften. Ta vare på det, før det er for sent!

«Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag!» (2Kor 6:2). *Hentet fra Pietisten*

Vekkelse

Det var Yings tur til å lede kveldsandakten i bibelskolens kapell. Hans indre var et hav av uro.

Og gutten begynte å be.

Nei, det var i grunnen ikke en bønn. Det var en bekjennelse – åpent og sterkt innfor Guds og menneskers ansikt. Gutten åpnet for alt det innstengte han hadde båret i sitt hjerte og sinn både under dåpsundervisningen og sin dåp for to år siden. Disse dørene hadde vært stengt også disse månedene her ved skolen. Nå sprang de på vid vegg. Eller: Gud selv åpnet byllen.

– Sønderknust, sa det dypt i min sjel. På disse ruinene vil Herren selv bygge noe nytt.

Det var stille i kapellet. Denne nødens og sønderknuselsens bønn gikk veien om hvert eneste hjerte – til selvransakelse.

Så reiser Ying seg og kommer frem på talerstolen. Og jeg må sperre øynene opp i undring over denne ellers helt stille og tilbakeholdne gutten, som til daglig sier lite, men alltid kan leksene sine, alltid lytter.

For denne kveld preker han som en profet. Det han sier kommer med myndighet og stor, ny kraft. Den unge guttens budskap griper elever og lærere.

Vi møttes utenfor kapellet etterpå. Han ser opp, slik bare den ser som har vært inne i Guds lys til oppgjør: Fri! Endelig fri! Løst!

Asbjørn Aavik

Ingen ting er skjult for Gud

Av Ingar Gangås

Gud følger med på alt det som skjer her på jorden. Som ørnen høyt på himmelen, med sitt klare blikk skuer ned på sitt bytte, følger Herren nøye med på alt det som rører seg her nede.

Ingen ting er skjult for ham som sitter på tronen. Gud vet nøyaktig hvordan vi stiller oss til ham og hans ord. Han tilgir gjerne synd og er ikke sen med å forbarme seg med nåde når noen omvender seg og søker ham. Han er langmodig, men han kan ikke gjemme på vreden for evig når synd og ondskap tar overhånd. Før eller senere må dommen komme, for han er en rettferdig Gud som ikke tåler det minste frugg av synd.

Gud gjør ikke forskjell på folk. Om han ikke behandler alle helt likt, så vet han alltid å tilpasse «straffen» slik at den svarer til dens hensikt. Og han lar ingen slippe unna dommen.

Vi har flere eksempler på det i Bibelen. Ett av dem finner vi hos profeten Jesaja. Israel fikk dommen forkynt fordi de hadde vendt seg til avgudene. Både Nord-riket, Samaria, og Sør-riket, Juda, ble straffet for sin ugudelighet. Nord-riket ble bortført til Assyria og Sør-riket til fangenskap i Babel.

Heller ikke de omkringliggende land gikk fri. Deres spott mot Gud ble hørt ved den himmelske trone, og i tur og orden ble straffens svøpe svingt over dem. Slik var det på Jesaja sin tid, og slik er det til alle tider. Det er ingen ting som går «upåaktet hen» hos vår Gud.

Kong Hiskia og profeten Jesaja

Kapitlene 36-39 i Jesajaboken kalles gjerne for «Hiskiaboken». De omhandler kong Hiskia sin regjeringstid i Juda. Han var konge i 29 år, fra ca. år 700 f.Kr., og han var en god konge som gjorde det som var rett i Herrens øyne, slik som kong David.

Men kong Hiskia fikk også merke Herrens tukt. En dag kom profeten Jesaja til ham og sa: «Beskikk ditt hus! For du skal dø og ikke leve lenger. Da vendte Hiskia ansiktet mot veggen og bad til Herren. Og han sa: Å, Herre! Kom i hu at jeg har vandret for ditt åsyn i troskap og med et helt hjerte og gjort det som er godt i dine øyne! – Og Hiskia gråt høyt» (Jes 38:1-3).

Hvorfor tillot Herren at Hiskia skulle bli dødssyk? Det må ha smertet kongen dypt å få en slik beskjed. Kanskje tenkte han også på hva andre ville si? Det var ikke urimelig om folk ville tro at han hadde gjort seg «fortjent» til å dø. De gudfryktige kongene levde vanligvis lenge. Mens de ugudelige bare fikk en kort regjeringstid. Kongen var ennå i sin beste alder, og nå ville de helt sikkert tro at Gud straffet ham på grunn av hans synder.

Det var nok flere grunner til at Gud måtte ydmyke ham. La oss se på hva Skriften sier:

Til tross for at Gud hadde sagt at de ikke skulle inngå noe forbund eller allianse hos andre nasjoner når de ble

Møtekalender

Mai

8. Fossnes (konfirmasjon)

Jon Egil og Martin Fjære

8. Årnes Jan Eirik Berre

21.-22. Elverum

Lars Fossdal

30.-1/5. Langli

Foreningen finner taler

Juni

4.-6. Mosvik (IKS/Haugtun, pinsemøter)

Gunnar Nilsson

4.-5. Langli (pinsemøter)

Ragnar Andersen og Martin Fjære

8.-12. Ørsta

Sigbjørn Agnalt

12. Årnes

Martin Fjære

17.-19. Fossnes (barneleir)

17.-19. Larvik (Trettenes, ungdomsleir)

17.-19. Larvik (Kongshaugen, yngresleir)

angrepet og utfordret til krig, så søkte likevel kong Hiskia vennskap med Babel for å stå seg bedre mot det mektige assyrierriket. Dette gjorde han til tross for at det første angrepet fra Assyria, under hærføreren Sankerib, endte med at Guds engel slo hele hæren på 185 000 mann på en natt (2Kong 20:35; 2Krøn 32:21; Jes 37:36). Dette store under må ha gjort inntrykk på Hiskia. Senere var det likevel for sikkerhets skyld greit for ham å pleie vennskap med Babel i tilfelle nye angrep. Ved én anledning viste han til og med noen utsendinger og speidere fra Babel rundt på slottet og i alle sine skattkam-

mer. Det førte til at all rikdommen senere, etter kongens død, ble fraktet bort til Babel, sammen med kongens sønner og alt folket (Jes 39:1-7). Dette var som straff fra Herren på grunn av hans tankeløshet.

Det var selvsagt et hardt slag for Hiskia da han fikk beskjed om at han var dødssyk (2Krøn 32:24-26). Han mente selv at han hadde vært en trofast konge som bare gjorde det som var godt i Herrens øyne. Men ut fra sammenhengen i andre Krønikeboks 32. kapittel, påpekes det at han ikke hadde gitt Gud æren for seieren over assyrene, men selv tatt imot hyllesten. For det står

at «han» ble æret blant alle folk (2Krøn 32:23), og det må sikkert innebære at han mottok ære ikke bare fra Juda, men også fra andre, for den uventede seieren over assyrerhæren. Så var han nok blitt stolt og «overmodig i sitt hjerte». Det er ikke lett for et menneske å «bære gode dager».

I tillegg ble han «overmåte glad i rikdom». Han bygde seg opp store skattkamre, der han gjemte gull, sølv, edelsteiner, krydderier, skjold og andre kostbare ting (2Krøn 32:27).

Så måtte Gud ydmyke ham ved å sende denne dødelige sykdommen over ham. Da var det godt at Hiskia hadde lært å gå bønnens vei når noe sto på. Også sammen med profeten Jesaja var han vant til å be om Guds ledelse og hjelp. Det ser ut til at disse to hadde et nært og fortrolig forhold. Kanskje var det takket være innflytelsen fra profeten at det hadde gått så bra med kong Hiskia? Det er alltid godt å ha en vis og gudfryktig rådgiver ved sin side. Det ser ut til at kongen hadde en slik veileder i profeten Jesaja. Sammen ba de nå om helbredelse, og kongen fikk 15 år ekstra å leve.

Gud gav ham til og med et tegn på helbredelsen. Solskiven gikk tilbake 10 streker (timer) på den «klokken» som den tidligere kongen, Akab, hadde bygd (2Kong 20:8-11).

Men heller ikke da han fikk se dette ekstraordinære tegnet, gav han Gud all ære. Det skulle gå en tid før han ydmyket seg. Var det Jesaja som først måtte irrettesette og korrigere ham? Det vet vi ikke sikkert, men til sist ser vi i alle fall at Hiskia takker Gud for hans kjær-

lighet mot seg, og sier: «Se, til fred ble meg det bitre, ja det bitre. I kjærlighet drog du min sjel ut fra ødeleggelsens grav. For du kastet alle mine synder bak din rygg» (Jes 38:17). Syndenes forlattelse ble det største og viktigste for ham. Men bortførelsen til Babylonia noen år senere var likevel ikke til å unngå. Da hadde det babelske riket overtatt makten fra Assyria og viste ingen nåde mot «sin tidligere venns rike».

Så har vi sett at Gud heller ikke skåner sine venner, i dette tilfelle kong Hiskia. «For han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige» (Mat 5:45). Alt sikter inn på å frelse – og bevare – oss for sitt himmelske rike. Blir vi stolte, må han bøye oss. Får vi lyst på denne verdens goder, hender det at han må ta rikdommen fra oss. Glemmer vi å ta til oss vår åndelige mat og kommer på avstand fra ham, kan det skje at han sender noe i vår vei for å ta oss avsides. Søker vi ære og berømmelse i denne verden, tillater han at vi «forgår» oss, ja kanskje faller i åpenbar synd for på den måten å ydmyke oss og berge oss.

Både når han tukter og når han vel-signer, gjør han dette i sin store visdom. Hans største ønske og mål for den enkelte av oss er at vi bøyer oss for ham og søker hans frelse før det er for sent.

«Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for» (Heb 4:13).

Utdrag fra tale i Mosvik 19.05.21.

Falske trøystegrunnar

Av Ragnar Opstad

Før Paulus vart omvendt hadde han mange trøystegrunnar som han sette si lit til. Det er ikkje annleis i vår tid. Når dagen kjem då vi alle skal fram for Gud, «skal mange seia til meg: Herre, Herre! har vi ikkje profetert i ditt namn, drive ut vonde ånder i ditt namn, og gjort mange kraftige gjerningar i ditt namn?» (Mat 7:22).

Her ser vi kvar dei hadde si trøyst. «Men då skal eg ope seia til dei: Eg har aldri kjent dykk. Vik frå meg de som gjorde urett!» (Mat 7:23). Dei var aldri blitt avkledde si eiga rettferd.

Er du villig til å ofra di rettferd, din eigen kristendom?

Kva er min eigen kristendom? Det er alt det du sjølv er åndeleg involvert i. Kva er det? Det kan vera di eiga omvending, alt det som er verka i livet ditt, alt det som er til fordel for deg, ja, også det som måtte vera verka ved Den Heilage Ande.

Kva er att når alt dette blir teke frå deg? Det kan vera eitt av to: Du står att med ingen ting, og er fortapt. Eller du er frelst, og står att med Jesus, Jesus åleine.

Det som var meg ei vinning

Vi kjenner til frå Guds ord at Paulus måtte missa alt det som var ei vinning for han (Fil 3:7-9).

Då stod han att med ingenting, fortapt. Først då fekk han bruk for Jesus.

Nikodemus vart fråteken alt sitt i samtalen med Jesus. Når ein er komen

dit, blir ein mottakeleg for evangeliet.

Vi må ikkje tru at dette berre gjeld Paulus og Nikodemus. Dei står som eksempel for alle som skal koma etter.

Ein kristen må igjen og igjen bli fråteken alt sitt eige. For han vil alltid søkja fred i noko ved sida av Jesus eller i tillegg til Jesus åleine. Ein kan spørja, kvifor er det slik?

Den viktigaste årsaka til det er at vi framleis har den gamle Adam i oss. Han kan gjerne vilja vera ein kristen, men det må vera på hans egne vilkår. Kva er så det? Han vil vera ein kristen utan å kapitulera, utan å missa sitt liv. Kva så når han høyrer evangeliet forkynt? Det blir ein aksept i tanken. Jesus blir ikkje til sann trøyst, for sann trøyst er han ikkje i behov av.

For den som er fallitt på alt sitt eige, der blir Jesus til trøyst, glede, frelsevisse og takksemd når han får høyra og ta imot evangeliet.

Ei anna årsak til at det er så vanskelig å halda fast på evangeliet, er at vi har skatten i leirkar. Vi maktar ikkje av oss sjølv å halda fast på han.

Loven si oppgåve

Einkvar kristen står i fare for å vilja kristna gamle Adam. Vi har den gamle naturen etter syndefallet som alltid vil byggja på noko i seg sjølv. Den Heilage Ande må igjen og igjen føra oss inn på vegen når vi vil vika av. Til det bruker han Ordet, som er gjeve oss som lov og

evangelium. Han syner oss kva vi må vera og gjera om vi vil frelsast gjennom loven. Det loven er, er han heilt og fullt. Her skal ikkje evangeliet blandast inn. Loven stiller åndelege krav, medan vi av natur er kjøtlege, selde under synda.

Skal vi bli frelste, så må loven først få visa oss at lov-vegen er stengd. Det lærer vi berre gjennom erfaring. Loven si gjerning er å gjera det umogleg for oss – og på den måten driva oss til Kristus. All trøyst til deg sjølv blir teke frå deg. Erfarar du det i ditt kristenliv?

Elles er loven for ein kristen ein vegvisar om rett og galt, som vi har i dei ti boda.

Lovlaus forkynning

Frå ein tale eg hørde for ei tid sidan, vart det sagt: «Den som er ulydig mot loven, han blir ikke tuktet til *Bibelens Kristus*. Så alvorlig er det å være ulydig mot loven – at loven ikke får lov til å tale til meg, vise meg min synd, dømme meg; for det er det han er gitt til!»

Her kviler eit stort ansvar både på forkynnar og tilhøyrar. Bibelen kallar dette for «lovløyse». «Såleis tykkjest de og rettferdige for folk i det ytre, men inni er de fulle av hyklarskap og lovløyse» (Mat 23:28). «Og av di lovløysa tek overhand, skal kjærleiken kolna hjå dei fleste» (Mat 24:12). Dette kjem inn under det som kallast “antinomisme” (lovforkasting).

«De benekter lovens betydning i den *daglige* omvendelse. En sann kristen, sier de, bærer loven i sitt hjerte og bør unngå å beskeftige seg med lov og formaninger for ikke på ny la seg spenne i trelldoms

åk. (...) Skulle det ikke være nok til imøtegåelse av enhver antinomistisk villfarelse å minne om den kjensgjerning at hele Det nye testamentet, hvor det er Jesus selv og apostlene som preker, knapt nok har et eneste kapittel hvor det ikke forekommer noe som faller inn under begrepet lov og formaning?» (Fra «Samlede Skrifter» av Carl Olof Rosenius).

Du som talar Guds ord, må ikkje ta brodden av Ordet fordi du meiner at du kjenner forsamlinga; for det gjer du ikkje! Innsida kjenner berre Herren. Den som forkynner må tenkja at her er personar av alle slag i forsamlinga: Eigenrettferdige, hyklarar, slike som lever i synd, havesjuke, som er avgudsdyrking osv.

Sjølv om alle i forsamlinga skulle vera frelste, så har vi alle eit kjøt som ber i seg allslags synd. Difor er det uansett nødvendig at nemnde ting blir teke fram. Så skal nok Den Heilage Ande vita å dela ut etter behov.

Sist, men ikkje minst: Her er fattige stakkarar som har behov for å høyra evangeliet, som har gått fallitt på alt sitt eige. Slike må få mat.

Kvifor skal alt dette takast fram? Fordi einkvar i den stillinga han er, kan få hjelp der han har sitt behov eller der han sit fast.

Når alt dette er sagt, bør også nemnast at det er ulike forkynnar-nådegåver. Alle skal ikkje tala likt. Det avgjerande er at den einskilde er tru mot den gáva han har fått – og ikkje legg om forkynninga for å gå fri forarginga («anstøtet») som i større eller mindre grad fylgjer nådegáva. Eg får av og til ei kjensle av at

Samvittighetens speil

Av Erling Ruud

I et hjem hadde de et ualminnelig godt speil. Alle roste det. Når folk så seg i speilet, hendte det at de smilte til seg selv. Men så ble speilet flyttet. Det hang før inne i en mørk krok under en pen lampe. Nå kom det midt mellom to vinduer. Men nå var det liksom ikke samme speilet. Det var blitt så klart og skarpt. Speilet var ikke annerledes, men lyset var annerledes. Istedenfor en dempet behagelig lampe, så man seg nå i dagens fulle lys.

Gud vil at vi skal se et sant bilde av oss selv. I samvittighetens speil får vi alltid se vårt sanne ansikt. Det er ikke alltid behagelig for oss, for det bildet kan være ubarmhjertig stygt og ondt. Når derfor samvittighetens speil blir altfor avslørende, prøver mange å

avdempe det med et behageligere lys. Ved å belyse alle samvittighetens anklager med andre menneskers feil og synder, kan en selv komme i et riktig godt lys.

På denne måten kan vi komme til å bedra oss selv grundig. Mange har ikke bruk for frelsen fordi de ikke er verre enn andre, heller litt bedre enn de fleste. Det er vondt å være syk. Men for en som kjenner sin sykdom, er det håp. Å være en fortapt synder uten å vite det er en forferdelig stilling. «Den som vander i mørket, vet ikke hvor han går hen. Tro på lyset mens dere har lyset, så dere kan bli lysets barn» (Joh 12:35-36).

Andaktsboken «I Lyset», 1939

det kan vera ein svikt her i forkynninga.

Det er eit uttrykk som kan forekomma i dagliglivet: «å slå av for vener og kjende». Om det blir overført på det åndelege området, så blir forkynnaren populær blant dei fleste. Det kan vera rett forkynning, både lov og evangelium, men bodskapen manglar brodd. Eg går på ein måte fri, det når ikkje inn. Kvifor? Kanskje fordi Den Heilage Ande ikkje er med i bodskapen?

Fråfall

Ein kvar kristen som ikkje er født på ny, har allereie, eller er i ferd med

å kristna den gamle Adam. Då finn ein si trøyst i alt sitt og i alt det Jesus kan ha verka i livet.

Om du ein gong er blitt frelst, er det ikkje sjølv sagt at du er det i dag. Det gjekk galt med galatar-kyrkjelyden og med kyrkjelyden i Efesus (Op 2:4) og kyrkjelyden i Sardes (Op 3:1). Det var berre i to kyrkjelyder det ikkje var noko å klandra, av dei sju som er omtala i Op 2 og 3. Ein, eller kanskje fleire av desse sju kyrkjelydane, høyrer du og eg innunder.

Vekkjing

For min del vert eg redd når eg les det som er sagt til kyrkjelydane i Efesus og Sardes.

Gjeld det meg? Eg treng å be: Syn meg mi sanne stilling, at ikkje eg som skriv om desse ting – skal koma til å bedra meg sjølv. Det er betre å bli klar over det no – enn når Jesus kjem att. Då er det for seint.

Når vi bed ei slik bøn, må vi vera vilige til å ta imot Guds svar til oss. Guds svar kan koma på ulike måtar. Eg har merka på meg sjølv at når evangeliet inntek hjarte og sinn, då blir eg fri og har all mi trøyst og glede i mellommannen, Jesus.

Men kva gjer vi når svaret er: «Det står ikkje rett til med deg!»? Vi har alle med Herren å gjera. Det er han vi står til ansvar for. Vi kan ikkje anna enn å leggja alt fram for han – som er den einaste som kan ta seg av oss. Vi må ikkje berre slå oss til ro utan at Herren får stella med oss.

Den farlegaste situasjonen å vera i, er at ingenting uroar deg. Ingenting bit på deg. Blir loven forkynt, så kan du det frå før. Blir evangeliet forkynt, så er heller ikkje det noko nytt for deg. Kan årsaka vera det som står skrive i Op 3:1?: «Du har namn av å leva, men du er død».

Om kyrkjelyden i Laodikea, som trudde dei var rike og hadde alt i orden, seier Jesus gjennom Johannes: – og du *veit ikkje* at du er arm og ynkeleg og fattig og blind og naken (Op 3:17).

Korleis skal vi få vekkjing? Det kan vi få når Herren ransakar oss. Då må vi ikkje dra oss unna ransakande forkynning. Det gjorde farisearane. Dei stod

Ordet imot – til deira evige ulukke. Vi står i same fare.

Då Johannes døypte i Jordan-elva, syntest det først og fremst å vera verdslige menneske som let seg døypa, men det var og eit kall til dei religiøse farisearane, men dei hadde det rett med seg sjølv, så det var ikkje aktuelt for dei å stiga ned på syndarplatsen i elva. Kva skulle dei vel der når dei hadde alt i orden!

Er du blant dei som har det i orden? Då får du aldri gle deg i evangeliet, du berre *kan* det.

Fortapinga

Så langt eg får nåde til det, vil eg gjerne forkynna evangeliet. Men eg vil også forkynna til ransaking og vekkjing til slike som trur dei er på himmelveg, men er på veg mot helvete. Det er så tungt å tenkja på at mange rundt oss er på veg mot ei evig fortaping.

Ordet «evig» er eit frykteleg ord for kvar og ein som ikkje er frelst.

Herre, send oss vekkjing!

Den som ikkje bryr seg og ikkje vaknar opp, han vil få god tid i helvete til å angra og gråta – i ein evigvarande tilstand – i pine, borte frå Guds åsyn.

Slike som trur dei er på himmelveg, men som aldri har gått gjennom den tronge porten, dei er vanskelegast å nå, slik som var tilfelle med farisearane. Det gjeld vel også slike som har falle frå, utan kanskje å vera klar over det sjølv. Eg veit ikkje om Demas var klar over sin eigen situasjon, men Paulus såg det (2Tim 4:10).

«Ransak meg, Gud!»

Fang revene!

Av Kjetil Bregård

«Fang revene for oss, de små revene som ødelegger vingårdene!»

Salomos Høysang 2:15

Hvilke «rever» er det du og jeg har i våre liv som har fått sneket seg inn og truer med å ødelegge hele vingården?

Det er Jesus som er det sanne vintre, og Faderen er vingårdsmannen (Joh 15:1). Våre vingårder står i blomst (Høys 2:15), og det er gjennom å bli i Guds ord og i vintreet vi bærer frukt og blomstrer (Joh 15:5+7).

Lett er det likevel at Guds Ord ikke får bære noen frukt i våre liv, slik vi bl.a. ser med lignelsen om såmannen. Det er så mye i denne verden som vil komme og snike seg inn i våre liv som hindrer at Ordet får gjøre sin virkning.

Skal den enkelte få fanget disse revene, så må også forkynnelsen ramme nettopp meg og deg. Forkynnelsen må være konkret og direkte, slik at vi blir fanget i vår samvittighet. Dette ser vi tydelig av Jesu måte å tale på ved flere anledninger. Den rike unge mannen ble konfrontert med sin rikdom, her var det mammon som var «reven» som hadde fått sneket seg inn (Mat 19:21-22). Med den samaritanske kvinnen var det hennes seksuelle synd som ble direkte påpekt (Joh 4:16-18). Fariseerne på sin side fikk i klare ordelag sin dom over sin hyklerske livsførsel (f.eks. i Matteusevangeliets 23. kapittel).

Baktalelse

Hvilke rever er det så som kan tenke seg å prege våre forsamlinger, som kan bli som en surdeig som vil kunne syre hele deigen? Hva er det vi trenger å få rensset ut? (1Kor 5:6-7). Hvordan er det med baktalelse? Baktalere skal som kjent heller ikke arve Guds rike (1Kor 6:10). Lever vi i baktalelse, ja, den som lever etter sine lyster er levende død står det (1 Tim 5:6). Det syndige mennesket har lyst til å baktale, det er som lekre retter å ta for seg av (Ordspr 26:22). Er dette noe vi deltar i – hver eneste dag, ved middagsbordet, i lunsjen på jobben, blant kolleger, venner og familie? Er så tilfelle, er dette på alle måter svært alvorlig. Åpner vi bare vår munn på vidt gap eller er vi vise og skjuler saken? (Ordspr 11:13). Ja, den som vokter sin munn bevarer sitt liv sier Ordspråkene, for død og liv er i tungens vold (13:3; 18:21). Jakob sier det så sterkt at den som ikke holder sin egen tunge i tømme, hans gudsyndyrkelse er forgjeves (1:26).

Misjonsbefalingen

Hvordan er det med misjonsbefalingen, lever vi etter den? Jesu siste befaling var å gå ut (Mat 28:19), ikke bare å holde oss blant andre troende. Vi skal ikke være som av denne verden, men vi skal heller ikke gå ut av verden vi lever i. Jesus var toleres og synderes venn, han oppholdt seg også sammen med samfunnets «utskudd», dem som ble foraktet og sett ned på, disse trengte åpenbart å få høre evangeliet. Gjør

Babels spedbarn

Av C. Asschenfeldt-Hansen

«Lykksalig er den som griper og knuser dine sped barn mot klippen.»

Sal 137:9

Salmisten priser dem lykksalige som fikk lov til å være med å ødelegge Babel. Her må vi huske på at Babel står som uttrykk for «mørkets rike» generelt. Det er et bilde på Guds rikes fiender: djevelen, verden og vårt eget kjød.

Den dype mening i ordet er derfor dette: Lykksalig er den som får lov til å medvirke til å utrydde «mørkets rike». Spesielt må vi bruke dette ordet på det Babel vi har i våre egne hjerter. Enhver syndig tanke som rører seg der inne, er et av Babels spedbarn. Og han er sannelig lykksalig som tar et slikt Babels barn og knuser det mot klippen.

Dersom du ikke dreper disse Babels barn som er dine synder og lyster, så dreper de deg. Og disse Babels barn

må knuses mens de er små. Vil du spare dem, vokser de fort opp og kan snart bli for sterke for deg.

Her må vi ikke skåne noen og vise falsk overbærenhet. Den gamle Adam skal druknes, knuses og korsfestes. Da kan overskriften over et Guds barn være klar og tydelig, som Guds Ånd taler gjennom apostelen Paulus i Romerbrevets sjette kapittel: «Død for synden, men levende for Gud».

Det å ha sitt hjerte i det himmelske Jerusalem er nøye knyttet sammen med å be Herren om å dømme hele Edoms og Babels vesen uten å skåne noen. Det ser vi i denne salmen.

Det må først og fremst skje i vårt eget hjerte, for Edoms og Babels vesen betyr her djevelens vesen.

Kjærligheten til Herren og hatet til Satan kan ikke skilles så sant vi vil være salige.

Fra «Gullgruben»

vi dette, eller har vi på mange måter stengt oss ute fra den verden vi faktisk lever i, og i den grad vi omgås andre ikke-troende, er menneskefrykten blitt mye større enn guds-frykten? Vi tier om det vi burde tale om, men dersom mennesket ikke får høre Ordet forkynt kan de heller ikke ta i mot (Rom 10:14). Lever vi i en slags «andedam» eller «klostertilværelse», der vi gransker og grunner på Ordet, men vi deler det ikke med dem som trenger å få høre Guds ord forkynt? Fariseerne var også opplært og

kunne Skriftene svært godt, de gransket og grunnet, men Ordet fikk likevel ikke gjøre sin gjerning i deres liv. For disse var himmelriket stengt (Mat 23:14).

Vi må få fram i lyset det urene i våre liv og i våre forsamlinger, bare slik kan vi få fanget revene. For dersom vi vandrer i lyset så vil Jesu blod rense oss fra all vår synd (1Joh 1:7), og: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1Joh 1:9).

L&E

Roseniuslitteraturen når stadig nye

Av Ingar Gangås

– Finnes Husandaktsboken av Carl Olof Rosenius i engelsk versjon? Spørsmålet kom fra en misjonær som var innom kontoret til Såmannen i Peru. Han er opprinnelig peruaner, bosatt i Canada, og er nå en av lederne for en baptistmisjon fra Canada. De arbeider blant spansktalende på Cuba, hvor de har tre større menigheter, og de har også egne menigheter i Peru, i Arequipa og Lima. Nå ville de gjerne nå engelsktalende i Canada med roseniansk litteratur.

Richard Salas, som han heter, fikk med seg 20 eksemplarer på spansk, både av Husandaktsboken og «Veiledning til fred», til utdeling blant ledere innen sin organisasjon.

Richard Salas

– Jeg har hatt glede av å lese Rosenius i flere år etter å ha blitt kjent med de første heftene som ble trykt i Argentina, forklarte Richard.

Det var Heberto og Marcos Berndt, med støtte fra Luthersk Litteratur-Mission (LLM) i Sverige, som først gav ut Husandaktsboken på spansk. Den ble da trykt i 12 månedshefter. Senere har «Såmannen» gjennomgått manuskriptene og fått rettighet til å utgi boken samlet, slik vi er

vant til å se den i rød innbinding her i Norge. Til nå har vi trykt boken i tre opplag, med til sammen 4 000 eksemplarer.

Gjennom en tidligere norsk misjonær hadde Richard fått greie på hvor Såmannen hadde kontor, og kom innom mens undertegnede var der.

Allerede samme dag tok jeg kontakt med LLM i Sverige for å undersøke om de hadde manus på engelsk i elektronisk utgave. Og positivt svar kom allerede neste dag. Det var en strålende fornøyd kar som reiste tilbake til Canada få dager senere – med ferdig manus, klart til trykking!

Det er også mange andre som kommer innom kontoret. Flere har blitt kjent med oss gjennom den nye nettsiden: www.elsembradorweb.com

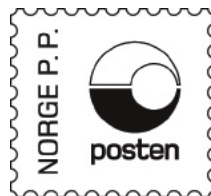
Det er underlig å tenke på at Rosenius blir lest, og etterspurt av flere, nå snart 200 år etter at han skrev artikler i bladet «Pietisten» som senere ble samlet til bøker. Stoffet ble til i en vekkelsestid, og det er stadig like gledelig å høre om – og treffe – personer i dag, som har møtt evangeliet gjennom de samme vekkende «tonene».

L&E

Konfirm. undervisning 2022-23

Fossnes tilbyr undervisning for de årskullene som skal konfirmeres i 2023 og 2024. Samlingsbasert og tilrettelegging for å følge undervisningen uansett hvor i landet man bor.

Mer informasjon finner du på NLL's hjemmeside. www.nll.no

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skræåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Jesu brennende tørst

Av Johannes Gossner

«Etter dette, da Jesus visste at nå var alt fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sier han: Jeg tørster!»
Joh 19:28

Jesus hadde allerede etter gudsforlattethets mørke timer seiersfølelsen i sitt indre. Han så alle tings fullendelse, og den falne menneskehets evige forløsning. Han øynet fiendens nederlag, og i bevisstheten om dette sier han: «Jeg tørster». Etter hva? Du evige, som alles øyne vokter på, du som gir vann i ørkenen, strømmer i ødemarken, så ditt folk, dine utvalgte, kan drikke, hva kan du tørste etter?

Du som gjorde vann til vin og lot vann springe fram av en klippe, du som gir den tørre jord regn og holder vannet i havet sammen og måler det med din neve, hva tørster du etter? Er det ikke etter vår frelse. Etter dine forløstes salighet?

Men hva slokkes din tørst med? Du tørster, og eddik gis som drikk. Det er et sant bilde på hvordan mennesker takker sin skaper og frelser og gjengjelder hans velgjerninger. Hvor mange slags drikker

og frukter har ikke han skapt for å stille menneskets tørst. Og selv får han eddik igjen når han nå tørster for oss i vårt sted.

Slik måtte det gå, for slik bar han alt. Slik drakk han bitterhetens kalk til bunn. Og så er hans brennende tørst for oss blitt en brønn som aldri tørker ut. Den er selve livets strøm for oss.

Den gode hyrde tørstet slik, for at han kunne la oss ligge i grønne enger og lede oss til hvilens vann. Livets kilde ble uttørket for seg selv og tørstet, for at vi skulle dra vann med glede av frelsens kilder. Han måtte plages av tørst, for at han kunne innby og si: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene!» (Jes 55:1). Han måtte tørste for å kunne si: – Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste. – Den som tror på meg, av hans liv skal det flyte strømmer av levende vann. – Den som tørster, vil jeg gi av livsens vann uforskyldt.

Slikt vann har hans tørst gitt oss. Vi drikker alle av hans tørst.

Å, du forunderlige Gud!

*Fra andaktsboken «Skattkiste»,
Lunde Forlag 1988*